

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

A WIN FOR LIFE

toneelspel in drie bedrijven

door

1880

Benny Braem

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2013

Nr.3179

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *A WIN FOR LIFE* op te voeren moet de naam van auteur *BENNY BRAEM* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2013/0220/036
ISBN 978-90-385-12549

© 2013 Toneelfonds J. Janssens/Benny Braem
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(3 dames - 4 heren)

JULIA : Midden veertig, een knappe vrouw maar door omstandigheden op straat terechtgekomen. Ze wil de draad terug oppakken. Als ze opgetut is, is ze niet meer te herkennen.

BERT : Midden veertig. Opgelicht door zijn beste vriend, alles kwijtgeraakt en zo op straat belandt, waar hij verschillende jaren heeft geleefd. Een tweetal jaren geleden is hij Julia op straat tegen gekomen en ze zijn bevriend geraakt. Hij heeft zich ontfermd over John.

JOHN : Vooraan in de twintig. Ruige bolster maar een goed hart. Een zeer moeilijke jeugd, vanaf tien jaar in instellingen gezeten. Niet schoolslim

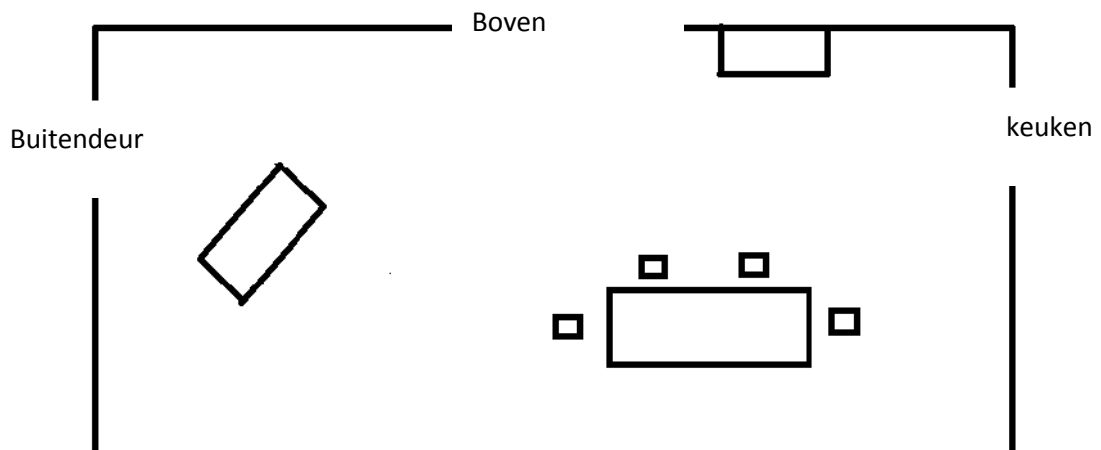
RENE : Veertiger. Hij geeft zich uit voor dakloze, maar is het niet.

SILVY : Vooraan in de twintig. Een heel opvallende jongedame, zowel van kledij als maniertjes. Heeft lak aan iedereen.

LUCIE : Vooraan in de twintig. Prachtige verschijning, heel sympathiek.

MR. VERSTAPPEN : Huisbaas, een vijftiger (een huisjesmelker). Zeer deftig voorkomen

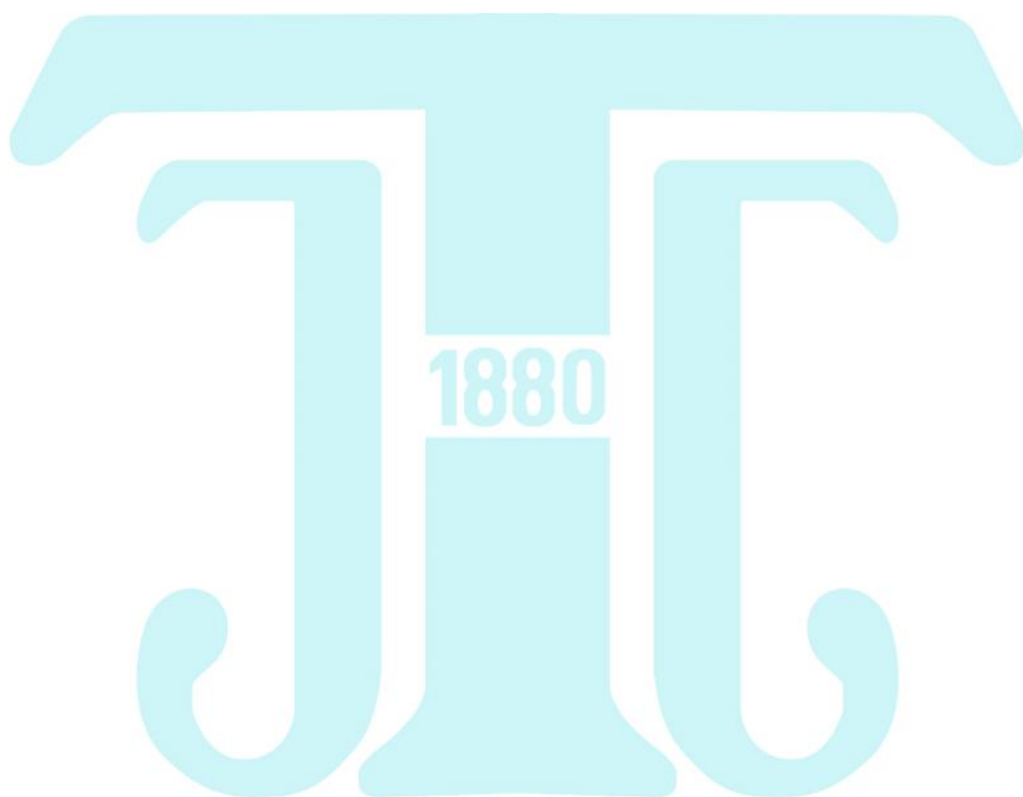
DECOR

Het geheel geeft een sobere maar wel propere indruk. Het behang is een effen kleurloos ding. Links staat de driezit, aan de andere kant een keukentafel met vier stoelen en achteraan een kleine kast. Er hangen geen schilderijen of foto's aan de muur, enkel een kalender.

KORTE INHOUD

Drie daklozen slaan de handen in elkaar om van de straat af te komen. Ze slagen erin om een huisje huren. Daardoor kunnen ze ook bij het OCMW aankloppen. Al gauw is de eerste euforie verdwenen en boksen ze op tegen de dagelijkse realiteit. Het wordt weer knokken om elke maand het hoofd boven water te houden. Tot John met een niet zo alledaags plan voor de dag komt. Wordt zijn idee 'a Win for life' of wordt het terug 'a life on the street'?

EERSTE BEDRIJF

Eerste scène

(Op de sofa ligt een hoop dekens. Onder de dekens, onzichtbaar en onbeweeglijk, ligt John. Julia plaatst twee kopjes op tafel. Op tafel ligt wat brood en staat een pot confituur. Ze schenkt zichzelf koffie in en gaat zitten. Ze heeft een kamerjas boven haar slaapkleed en haar haar piekt naar alle kanten. Haar kledij zou uit een slechte kringloopwinkel kunnen komen.)

JULIA : *(Terwijl ze dit alles doet, zingt ze het liedje: Goeiendag, goeiemorgend goeiemorgend, goeiendag. Goeiemorgend deze dag, content da 'k deur 't leven mag... tekst Slongs Dievanongs.)*

BERT : *(Op, hij ziet er even verwaaid uit. Het propere Onslow-type)* Wij zijn zo goed gezind vandaag!

JULIA : Dat zal wel zijn. Heb je al eens naar buiten gekeken?

BERT : *(doet het.)* Het regent! *(Niet begrijpend)* Het regent en jij vindt dat fijn? De meeste mensen worden opgewekt als de zon schijnt.

JULIA : Jij hebt een kort geheugen.

BERT : Is dat zo? Ik weet verdorie heel goed dat het al een hele week regent en dat begint op mijn systeem te werken. Ik krijg het op mijn heupen dat ik een hele dag moet binnen zitten, ik ben dat niet gewoon.

JULIA : Wel voor elke dag dat het regent ben ik blij dat ik hier binnen zit. Een paar maanden geleden kletste die rotregen op mijn kop. Elke keer was mijn kapsel een ramp.

BERT : *(Hij bekijkt haar even. Sarcastisch)* Ja, dat is nu veel beter. Er zit echt model in. Je zou niet misstaan in de modeboekjes.

JULIA : Sedert wanneer lees jij modeboekjes? Het enige dat ik u in uw handen heb weten houden was de Playboy.

BERT: Dat was om de kou weg te houden. Als je daarop ging liggen, voelde dat warmer aan dan de Humo.

JULIA : Je hebt precies heimwee naar die tijd. Is meneer niet blij dat hij een dak boven zijn hoofd heeft?

BERT : Natuurlijk, maar...

JULIA : Maar wat? Dat is het probleem bij de mensen: als het wat beter gaat zijn ze hun miserie zo vergeten. Weg dankbaarheid, dan zijn ze niet eens meer tevreden met wat ze nu hebben. Nee, ze willen alleen maar meer.

BERT : Dus jij bent gelukkig?

JULIA : Niet altijd, maar meestal wel. Ik ben ook maar een mens. Daar zijn nog een paar zaken die beter kunnen.

BERT : Dat zal wel zijn: een ijskast vol drank, een televisie, een tweedehands autootje, een reisje naar de zon.

JULIA : Nee, ik heb het over het dopje op de tandpasta na gebruik, de wc-bril naar boven voor je gaat plassen, af en toe de vuilzak eens buiten zetten. Misschien moeten wij dat ook wel in ons reglement steken.

BERT : Het is al goed. *(Hij klopt met het brood op tafel.)* Julia, dat brood is niet meer te eten, dat is zo hard als een kei.

JULIA : Dan denk je maar dat het een toastje is. Dat eten alle rijke mensen als ze 's morgens in de zon op hun terrasje zitten.

(Bert smeert met veel flair, vinger in de hoogte, zijn korst. Hij doet of hij een delicatessse eet.)

Wat doe jij nu?

BERT : Ik dacht even dat ik aan het brunchen was in den Hilton, maar toen keek ik naar de overkant en schrok ik wakker. *(Hij sopt zijn korst in zijn koffie en eet al smakkend.)*

JULIA : En sop niet!

BERT : Ik ga hier wel mijn tanden niet op breken.

JULIA : Luister, ik ga geen brood weggoaien. Vroeger moesten wij het uit de vuilnisbakken halen. Dan was al wat wij vonden een lekkernij en nu ga je zeuren als het een dag oud is.

BERT : *(Hij trekt een gezicht en bijt verder.)* Weet je wie ik gisteren ben

tegengekomen?

JULIA : Eén van je vriendjes zeker. Eigenlijk interesseert dat volk mij niet meer. Ik wil dat verleden allemaal zo snel mogelijk vergeten.

BERT : Ze zijn dus te min.

JULIA : (*Ze draait wat bij.*) Maar nee, dat bedoel ik niet. Hoe moet ik dat zeggen? Wij leven hier en nu en niet meer daar.

BERT : En je wil met hen niets meer te maken hebben. De meeste hebben er nochtans niet voor gekozen om in een doos te slapen.

JULIA : Dat weet ik ook wel.

BERT : Daarnet heb ik iemand horen zeggen dat je je miserie niet mag vergeten. Zou je nog een goedendag tegen hen zeggen als je ze op straat passeert?

JULIA : (*Ze twijfelt even. Ze probeert overtuigd te klinken.*) Natuurlijk.

BERT : Wel, gisteren toen ik tussen twee buien een frisse neus ging halen, liep ik René tegen het lijf en ik heb er een klapje (praatje) mee gemaakt.

JULIA : René!?

BERT : Die ken je toch?

JULIA : Ja, ik heb die een paar keer gezien. Volgens mij is die daar maar een tweetal weken voor wij vertrokken in ons buurt belandt. Ik heb dat altijd een rare gevonden.

BERT : Waarom?

JULIA : Ik weet het niet; een gevoel. Die keek mij op een manier aan, precies of hij wilde iets van mij. Die was niet zoals de rest. Ik dacht altijd dat hij daar niet paste. Volgens mij was hij voortdurend op zoek naar iets.

BERT : Naar eten en drinken en een goede slaapplek, zoals wij allemaal. Wil je weten wat die gisteren heeft meegemaakt?

JULIA : (*Weinig geïnteresseerd*) Moet je nog wat koffie?

BERT : (*Hij steekt zijn tas uit.*) Luister, hij liep door de winkelstraat. Daar klampte hem plots een heer aan en die wilde hem twintig euro geven. René wist niet wat hem overkwam. Ja maar, zei die kerel, je gaat daar toch geen drank mee kopen? Je kent René, met een uitgestreken gezicht: 'Meneer het is vijf jaar geleden dat ik nog een druppel alcohol heb aangeraakt.' Of vergokken? Van heel mijn leven niet, ik zweer het. Je gaat er toch geen seks mee kopen? Ben je

zot en dan aids krijgen. Dan is het goed en die vent steekt zijn twintig euro weg. Dan nodig ik u uit voor een etentje bij mij thuis. Misschien kun je mij toch beter die twintig euro geven, want wat gaat uw vrouw zeggen. Mijn kleren zijn kapot, ik ben vies en als ik eerlijk ben, ruik ik niet zo fris. Wel, ik vraag mij ook af wat mijn vrouw gaat zeggen. Maar ik wil haar laten zien hoe een man eruit ziet die niet drinkt, niet gokt en geen seks heeft!

JULIA : Onnozelaar !

BERT : Een goeie hé. Ik ben René niet tegen gekomen, dat was de Charles die mij die verteld heeft. Weet je dat ik de Charles bewonder? In al zijn miserie loopt hij elke dag moppen te vertellen.

JULIA: Dat is misschien zijn manier om te overleven. *(Ze doet een doosje open.)* Wij zouden anders ook wel twintig euro kunnen gebruiken. Ons huishoudgeld is zo goed als op en dat is geen mopje.

BERT : Wat doe jij daar allemaal mee?

JULIA : Dat is het toppunt. Nu zal het mijn schuld zijn, als jij het beter kunt dan moet jij maar naar de winkel gaan en koken. Je zou ervan verschieten hoe duur alles is.

(John begint te bewegen en te kreunen. Hij duwt de dekens weg en zet zich recht.)

Daar wordt nog wat wakker. Het was weer vroeg zeker?

JOHN : Nee, nu is het vroeg. Een mens kan niet tot 's middags uitslapen met jullie gekwetter. *(laat een keiharde wind.)*

JULIA : *(verontwaardigd)* Dat is dan 10 cent voor in de pot.

JOHN : Dat is niet eerlijk. Daar kan ik niets aan doen, dat is de gist die werkt en die gassen moeten toch ergens naartoe. Langs mijn oren krijg ik ze niet naar buiten.

JULIA : Je kent de regels: winden laten: 10 cent, boeren : 20 cent, vloeken : 30 cent.

JOHN : Ja, ja, ik ken de lijst van buiten.

JULIA : Dan moet je je er ook aan houden. Van een beetje deftige manieren is er nog niemand gestorven.

JOHN : *(Hij haalt een zak sandwiches van onder de dekens.)* Heeft er iemand zin in een koekje ?

BERT : Miljarde, miljaar.

JOHN : Dat is 30 cent.

BERT : Dat is geen vloeken, dat is tellen. Waarom leg je die niet gewoon op tafel? Ik heb hier betonbrood gegeten.

JOHN : Ik ben niet gek. Tegen dat ik wakker wordt, zijn al die koekjes gaan vliegen.

JULIA : *(Neemt het zakje aan en ruikt er eens aan.)* Die zitten toch luchtdicht verpakt hoop ik.

(John wil in zijn boxershirt en hemdje aan tafel komen.)

In je onderbroek rondlopen is 50 cent.

JOHN : Verdikke, ik mag toch mijn broek wel zoeken. Hier zijn meer regeltjes dan op school. Straks gaan ze mij hier nog straf laten schrijven.

BERT : Als je je kunt verbeteren, moet je niet wachten. In 't leger zijn ze nog naar vrijwilligers op zoek.

JULIA : Dan zal hij wel iets vroeger uit zijn tram moeten komen.

JOHN : Je denkt toch zeker niet dat ik nu zestig cent ga betalen? Jullie eten mijn sandwiches op.

BERT : Je kent onze afspraak: wij delen alles.

JOHN : Vooral de miserie.

JULIA : Heb je weer in de afvalcontainer van de supermarkt gezeten? Daar heeft toch niemand je gezien?

JOHN : Hoe, daar heeft niemand je gezien? Vroeger hing je zelf met je kont over de rand om bij wat zoets te geraken. Daarbij, als je daar in de vroege uurtjes induikt, is daar geen kat en is er altijd wel iets te vinden. *(Hij zoekt zijn broek onder de zetel en ligt met zijn poep omhoog zodat er een vieze streep te zien is. Hij trekt zijn broek aan en zet zich al krakend en zuchtend aan tafel.)*

BERT : Die koeken zijn nog hartstikke vers. Ik mis alleen wat beleg.

JOHN : *(Hij wrijft nog steeds aan zijn rug.)* Verdikke, waarom moet ik altijd hier slapen? Jullie hebben elk een eigen kamer en ik lig hier elke nacht met een

ressort in mijn rug. Als wij dan toch alles delen, zouden wij toch eens kunnen wisselen. Iedereen om de beurt op de zetel.

BERT : Weet je wat het probleem is met de mensen? Als het wat beter gaat, zijn ze hun miserie vergeten. Weg dankbaarheid. Dan willen ze alleen maar meer. (*Hij kijkt Julia aan en knikt hier overtuigd bij.*) Ben je je kartonnen doos al vergeten?

JOHN : Bijlange niet!

BERT : Stop dan met zagen over een piepklein ressortje. Je ligt hier droog en slaapt in een luxezetel.

JOHN : Julia heeft toch een tweepersoonsbed.

JULIA : Ja en dan?

JOHN : Een tweepersoonsbed is toch gemaakt om met twee personen in te slapen?

JULIA : Jij zou toch niet willen dat ik alle dagen wakker wordt omdat er iets in mijn rug duwt.

(*Bert schiet in een lach.*)

JOHN : (*Begrijpt het niet.*) Komt er bij u soms ook een ressort omhoog?

JULIA : Bij mij niet.

JOHN : Vroeger had je daar toch geen probleem mee om in iemand zijn schoot te liggen.

JULIA : Dat was tegen de kou. Daarbij, als je drie truien en twee jassen aanhebt, dan voel je niets. Als de heren het goed vinden dan ga ik mij nu wassen.

JOHN : Weeral?

JULIA : Hoe, weeral?

JOHN : Jij bent gisteren nog maar in bad geweest.

JULIA : Sommige mensen zijn niet allergisch voor water.

JOHN : Je teveel wassen dat is heel ongezond. Dan verdrink je de goede microben en die kunnen de slechte microben dan niet meer aanvallen en dan word je ziek. Ik ben nog nooit ziek geweest.

JULIA : Dat geloof ik best. Die slechte microben zijn ook niet gek, die durven niet eens op jou landen.

JOHN : Zie je wel dat ik gelijk heb.

JULIA : Maar je kunt op zijn minst dan wel een propere onderbroek aantrekken, er staan remsporen in. (*af.*)

JOHN: Waarom doet die zo kort tegen mij? Ik heb toch niets verkeerd gezegd of gedaan?

BERT : Vrouwen hé jong! Na krokodillen zijn dat de meest onvoorspelbare wezens in de schepping.

JOHN : Vrouwen, krokodillen?

BERT : Ja. (*theatraal*) Als je ze ziet voel je een soort van aantrekkingskracht maar tevens ook wat angst. Je wil die angst overwinnen en dichterbij komen. Zij kijken je aan met hun grote mysterieuze ogen. Je tracht hen te doorgronden, in te schatten. Je vraagt je af hoe ze gaan reageren als je iets zegt of doet of iets geeft. Je probeert ze naar je hand te zetten, om aan je vrienden te laten zien wat voor een jager je wel bent. Als je geluk hebt, blijven ze liggen en sluiten ze hun ogen.

JOHN : En anders?

BERT : Dan draaien ze zich met een air om en zijn ze weg of ... ze verslinden je met huid en haar.

JOHN : Amaai. Als die krokodil maar niet vergeet dat het dankzij ons is dat ze nu in een huis woont.

BERT : John, wij hadden afgesproken dat wij daar nooit een woord over gingen vertellen, tegen niemand.

JOHN: Dat weet ik wel. Maar ik heb het tegen u. Als wij die inbraak niet hadden gedaan dan waren wij nooit aan dat geld gekomen om die drie maanden waarborg te betalen.

BERT : Waarborg.

JOHN : Wel ja. Dan leefden wij nog altijd op straat.

BERT : Je hebt gelijk. En omdat wij een adres hebben, krijgen wij nu een uitkering van het OCMW. Maar knoop het goed in je oren dat je dat met je zatte botten nooit aan iemand vertelt.

JOHN : Je kent mij.

BERT : Juist daarom. Zoiets wordt altijd doorverteld en als de flikken daar oor naar

krijgen, zullen wij rap een ander dak boven ons hoofd hebben.

JOHN : De flikken! Die hebben wel wat anders te doen.

BERT : Mis jongen. Het zijn de kleine garnalen die ze eerst pakken. De grote haaien die laten ze zwemmen. Daar hebben ze schrik voor.

JOHN : Heb je vroeger nog in de dierentuin gewerkt?

BERT : Waarom?

JOHN : Krokodillen, garnalen, haaien.

BERT : Dat is maar bij manier van spreken. Als je iets uitlegt, is het duidelijker dat je daar passende beelden bij gebruikt. *(Hij gaat van tafel en bemerkt de twee flessen wijn naast de zetel.)* Lagen die ook in de container?

JOHN: Nee, toen ik vannacht op weg was naar huis, passeerde ik voorbij een zaaltje waar een feestje op zijn einde liep. Iedereen ging naar huis en ik heb mezelf uitgenodigd. Daar was nog wat eten over, zonde om dat te laten staan. Bij het naar buiten gaan heb ik die twee flesjes mee geritst.

BERT : Twee restjes, had je dan geen volle flessen kunnen meebrengen? Wat doen we daarmee?

JOHN : Ze waren vol, maar ik denk dat ik onderweg wat gemorst heb.

BERT : Ja dat zal wel.

(John giet de restjes samen.)

Wat doe jij nu?

JOHN : Op school heb ik eens een verhaal gehoord van iemand die water kon veranderen in wijn. *(Voor zichzelf)* Die kerel die moet schatrijk geworden zijn. Wel, ik maak van rode en witte, één fles rosé. Nog eens schudden. Voilà, voor bij het avondeten.

BERT : Stel je daar maar niet te veel bij voor. Ik vrees dat er vanavond niet veel op tafel zal komen.

JOHN : Waarom niet?

BERT : Het huishoudgeld is op.

JOHN : Nu al? Hoe kan dat nu?

BERT : Luister hé. Als jij denkt dat je het beter kunt dan moet jij misschien naar de

winkel gaan en koken. Je zou ervan verschieten hoe duur alles is.

JOHN : Dat begrijp ik niet.

BERT : Hoe, dat begrijp je niet? Dat is nochtans een simpele uitleg.

JOHN: Ik wil zeggen, vroeger hadden wij geen frank op zak en wij aten ook alle dagen.

Nu krijgen wij alle drie vijfhonderd euro per maand. Dat is ...

BERT : 1500 euro.

JOHN : 1500 euro !En die zijn allemaal op. Allez Bert, 1500 euro elke maand! Dat is een kapitaal.

BERT : Dat is een kapitaal als je niets bezit. Maar het probleem is, als je niets hebt, heb je ook geen 1500 euro.

JOHN : Dat is niet zo duidelijk.

BERT : Rekenen is nooit je sterkste kant geweest. Zeshonderd huishuur, tweehonderdvijftig huishoudgeld en honderd euro vaste kosten. Dan schiet er zeshonderdvijftig over. Iedereen krijgt daar honderdvijftig van en honderdvijftig voor dringende gevallen en wat vaste kosten.

(John zit hem met open mond aan te staren.)

Hoeveel heb jij nog in je portemonnee?

JOHN : Nog vijf euro.

BERT : Dat is ook geen vette meer.

JOHN : Wat zou je willen, de maand is bijna om.

BERT : Dan heb je er ook 145 euro doorgejaagd. Alleen voor je eigen plezier. Zeg, je zit toch niet terug aan de drugs?

JOHN : *(Heel gemeend)* Nee, daar begin ik niet meer mee, nooit meer. Dat heb ik toch gezworen toen dat je mij uit de stront hebt gehaald. Dan heb ik mijn lesje wel geleerd. Als je er toen niet was geweest, dan *(Hij denkt even na.)* was ik er nu niet meer geweest.

BERT : Ja, toen zat je ver hé maat.

JOHN : Toen nam ik drugs om te vergeten. Te vergeten dat ik 's morgens stijf was van de kou, dat ik honger had, om te vergeten wie ik was en hoe uitzichtloos alles was. Nee, ik zal nooit vergeten wat je voor mij hebt gedaan. Ik zal je nooit in

de steek laten. Nooit, dat zweer ik.

BERT : Dat zei Petrus ook en voor de haan had gekraaid, had hij zijne beste vriend al drie keer verraden.

JOHN : Ik weet niet wie die Petrus is, maar die haan brengt mij wel op een idee. (*Hij schiet recht.*)

BERT : Waar ga jij ineens naartoe?

JOHN : Dat kan ik niet vertellen. Zorg jij maar voor wat patatten.(aardappelen)

BERT : (*Hij kijkt hem na.*) Aardappelen! Ik ga die toch in het oog moeten houden, want die zijn gedachten maken serieuze bokkensprongen.

(*Ondertussen komt Julia op, ze heeft een eenvoudig kledingstuk en een gilet aan.*)

Dat is toch nogal een kadee! Nu bolt die dat ineens af.

JULIA : Ben je nu nog aan het eten?

BERT : Bijlange niet. Ik zat wat te peinzen.

JULIA : Als je peinst, kun je toch ook al eens de tafel afruimen. Af en toe heb ik het idee dat jullie denken dat het hier een hotel is.

BERT : (*begint op te ruimen. Hij mompelt voor zichzelf.*) Ja een vijfsterren hotel en vanavond eten wij een zevengangen menu.

JULIA : Waarover zat je dan te piekeren?

BERT : Piekeren? Ik was aan het nadenken, over John.

JULIA : Wat heeft hij nu weer uitgespookt?

BERT : Niets! Maar stel je voor, daarnet zei hij tegen mij dat hij op school eens een verhaal had gehoord over een mens die water in wijn kon veranderen. Maar hij had geen flauw idee over wie dat ging.

JULIA : Je kent hem. Veel wijze praat zul je er niet van horen. Volgens mij is die niet al te lang naar school geweest.

BERT : Hij heeft altijd in instellingen gezeten. De school had klacht ingediend bij de kinderbescherming. Zijn ouders keken niet naar hem om. Hij was tien jaar en toen zat hij drie dagen alleen thuis. Pa en ma waren op zwier.

JULIA : (*Is er bij komen zitten.*) Hoe weet jij dat allemaal?

BERT : Dat heeft hij eens tegen mij verteld. Waar praat je al over als je uren naast

elkaar tegen een gevel zit.

JULIA : Je hebt het precies wel voor hem?

BERT : Julia, de dag dat hij achttien is geworden stond hij alleen op straat. Niemand die naar hem omkeek, niemand die een vriendelijk woord voor hem over had. Dan is het toch niet verwonderlijk dat je aan de drugs geraakt. Dat je zotte dingen doet om aan geld te geraken voor die prutsen.

JULIA : Zo heb ik je nog nooit horen praten. Ik krijg er kippenvel van. Daarom dat je erop stond dat hij hier kwam wonen?

BERT : Iedereen verdient een kans om van zijn leven iets te maken.

JULIA : En die kans wil jij hem geven? Ik wil niet pessimistisch klinken, maar veel mogelijkheden om hem te helpen hebben wij ook niet.

BERT : In ieder geval meer dan in zijn eentje op straat.

JULIA : Waar is hij nu?

BERT : Dat weet ik niet.

JULIA : Zal ik het je zeggen? Een ferme gaan pakken.

BERT : (*Een beetje boos*) Met vijf euro op zak. Daar zul je ver mee lopen.

JULIA : Ik begrijp dat je hem wil helpen maar die jongen verandert niet zomaar omdat jij het goed met hem voorhebt. Bert, je bent een dromer. Ik denk dat het gemakkelijkere is om een papegaai te leren spreken, dan om John op het rechte pad te houden.

BERT : (*Nu boos*) John is een goeie gast, een beetje speciaal maar ...

JULIA : Maar ?

BERT : (*Hij vliegt recht en stapt het af.*) Ach mens, je wil mij niet verstaan.

JULIA : Waar ga jij naartoe?

BERT : Om patatten (aardappelen) voor ons hotel. (*af*)

Tweede scène

JULIA : En dan zeggen ze dat vrouwen ‘dromers’ zijn. Volgens mij was die gemeend kwaad. Misschien ben ik wel wat hard geweest. Maar zo zit de wereld nu eenmaal in elkaar. Het is de realiteit. (*Ze gaat naar de kast en haalt er een envelop uit.*) Dat is hier ook de realiteit. Als de huishuur niet klaarligt, gooien

ze ons buiten en wonen we weer op straat. Het is laatste donderdag van de maand, dus kan hij hier elk moment binnenvallen.

(De bel gaat.)

Dat is hier zoals op het toneel. Je zegt iets en het gebeurt ook. *(Ze gaat open doen.)* René! Wat brengt jou naar hier?

RENE : *(op)* Ik was een beetje aan het ronddolen. Toen kwam ik hier toevallig in de buurt. Ik had gehoord dat jullie hier een huis huurden en ik dacht, ik spring eens binnen.

JULIA : Ha zo!

RENE : Slecht weer vandaag hé.

JULIA : Ja dat is het zeker. Het regent.

RENE : Maar daar hebben jullie nu geen last meer van. *(Hij kijkt wat onwennig rond.)*
Je woont hier proper, echt gezellig.

JULIA : Ik moet je teleurstellen, de mannen zijn niet thuis.

RENE : Nee. *(Hij herpakt zich.)* Nee? Och dat wist ik natuurlijk niet.

JULIA : Nee jongen, als die een dag moeten binnen zitten dan worden ze zot. Dan is er met hen geen land meer te bezeilen.

RENE : Dat begrijp ik nu niet. Ik zou er geld voor geven om eens een dag op mijn gemak in een zetel te zitten.

JULIA : Ze mogen allemaal niet hetzelfde zijn.

RENE : Nee dat is waar. Dan is het misschien beter dat ik later nog eens terugkom?

JULIA : Ja. *(Ze herpakt zich.)* Nee, wacht. Kom gerust verder. Tenslotte hebben wij
Ik bedoel, als je samen op straat hebt gezeten..., dat scheidt een band die je nooit meer vergeet.

RENE : Dat is waar.

JULIA : Maar ga toch zitten en doe je jas wat uit. Een tas koffie?

RENE : *(Hij doet zijn jas uit en gaat zitten.)* Een tas koffie is goed.

JULIA : Momentje ik ben zo terug met de koffie. *(Ze gaat naar de keuken.)*

RENE : Doe maar op je gemak. Ik heb tijd. *(Voor zichzelf)* Dat is het enige wat ik heb: tijd in overvloed. Maar tijd om wat te doen?

(Hij ziet de envelop op tafel liggen, kijkt er even in en sluit hem weer.) Miljaar daar zit meer dan tweehonderd euro in. Waar halen die al dat geld vandaan?

JULIA : *(Terug op.)* Hij is van deze morgen, maar hij is nog warm.

RENE : *(Bemerkt de fles wijn.)* Ik denk er plots aan. De weinige keren dat ik koffie drink, krijg ik altijd het zuur. Als het voor jou hetzelfde is zou ik liever een glaasje wijn hebben. Dan warm je gelijk op als je weer buiten loopt.

(Julia giet de wijn in de koffietas.)

(drinkt in één teug de tas leeg.) Dat smaakt. Dat is geen slecht roseetje.

JULIA : Voor vrienden is niets te veel. Nog wat?

RENE : Omdat je het zo vriendelijk vraagt.

JULIA : Vertel eens. Hoe gaat het daarbuiten?

RENE : Daar is niet veel te vertellen. Zoals altijd. Iedereen is met zichzelf bezig om zo goed mogelijk te overleven en er komen steeds weer nieuwe gezichten bij. Overall is het crisis, alleen onze branche floreert als nooit.

JULIA : Waar breng jij de nacht door?

RENE : Achter de bakker. Als de oven aanstaat, is het daar goed warm.

JULIA : Dat is al veel, als je 's nachts een warm slaapplekje hebt.

RENE : Maar jullie hebben het hier stukken beter. Een huis, een eigen bed, wijn op tafel en toch zo vrij als een vogeltje.

JULIA : Dat is kwestie van geluk hebben.

RENE : Is dat zo? Het is je van harte gegund. Weet je dat je er echt fantastisch uitziet. Je bent net een bloem uit de zee. Mensen en zo een figuurtje. Dat is mij vroeger nooit opgevallen. Dat kwam natuurlijk met al die truien en jassen aan. Een knap snoetje heb je altijd gehad.

JULIA : Je doet mij wel blozen. Ik zeg altijd: een dikke lijn is ook een lijn.

RENE : Ze zal weer eens overdrijven. Volgens mij heb jij niet meer dan een achtendertig.

JULIA : Ja, achtendertig jaar geleden misschien. Maar nu is dat al een tweeënveertig, denk ik toch, want het is al een tijdje geleden dat ik mij nog iets nieuws heb gekocht.